

Illud dico, ea, quae dicat, pr

Posted on Friday, Feb 18, 2022

Illud dico, ea, quae dicat, praeclare inter se cohaerere.

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Ergo adhuc, quantum equidem intellego, causa non videtur fuisse mutandi nominis. *Memini vero, inquam;* Ne amores quidem sanctos a sapiente alienos esse arbitrantur. Duo Reges: constructio interrete. Quae quidem sapientes sequuntur duce natura tamquam videntes; **Non laboro, inquit, de nomine.** Ex quo, id quod omnes expetunt, beate vivendi ratio inveniri et comparari potest.

Nummus in Croesi divitiis obscuratur, pars est tamen divitiarum.

Quacumque enim ingredimur, in aliqua historia vestigium ponimus. An est aliquid, quod te sua sponte delectet? Propter nos enim illam, non propter eam nosmet ipsos diligimus. Inde igitur, inquit, ordiendum est. Expressa vero in iis aetatibus, quae iam confirmatae sunt. **Hos contra singulos dici est melius.** Post enim Chrysippum eum non sane est disputatum. Quid ei reliquisti, nisi te, quoquo modo loqueretur, intellegere, quid diceret?

Certe non potest. Haec igitur Epicuri non probo, inquam. Quid de Platone aut de Democrito loquar? Occultum facinus esse potuerit, gaudebit;

Quam ob rem tandem, inquit, non satisfacit? Quid enim ab antiquis ex eo genere, quod ad disserendum valet, praetermissum est? Atque haec ita iustitiae propria sunt, ut sint virtutum reliquarum communia. Atqui eorum nihil est eius generis, ut sit in fine atque extraneo bonorum. *Dat enim intervalla et relaxat.* Tubulum fuisse, qua illum, cuius is condemnatus est rogatione, P. Cur, nisi quod turpis oratio est? **Occultum facinus esse potuerit, gaudebit;** *Minime vero istorum quidem, inquit.*

Quamquam id quidem licebit iis existimare, qui legerint.

Ad eos igitur converte te, quaeso. Apud ceteros autem philosophos, qui quaesivit aliquid, tacet; Id enim volumus, id contendimus, ut officii fructus sit ipsum officium. Nunc omni virtuti vitium contrario nomine opponitur. Quae fere omnia appellantur uno ingenii nomine, easque virtutes qui habent, ingeniosi vocantur. Quamquam tu hanc copiosiore etiam soles dicere. Maximas vero virtutes iacere omnis necesse est voluptate dominante. Quae cum essent dicta, finem fecimus et ambulandi et disputandi.

Sin aliud quid voles, postea.

Sed plane dicit quod intellegit. Oculorum, inquit Plato, est in nobis sensus acerrimus, quibus sapientiam non cernimus. Hoc etsi multimodis reprehendi potest, tamen accipio, quod dant. Stoici autem, quod finem bonorum in una virtute ponunt, similes sunt illorum; Nam bonum ex quo appellatum sit, nescio, praepositum ex eo credo, quod praeponatur aliis. Verum tamen cum de rebus grandioribus dicas, ipsae res verba rapiunt; Tu vero, inquam, ducas licet, si sequetur;

Ego vero volo in virtute vim esse quam maximam; Semper enim ita adsumit aliquid, ut ea, quae prima dederit, non deserat. Nam si +omnino nos+ neglegemus, in Aristonea vitia incidemus et peccata obliviscemurque quae virtuti ipsi principia dederimus; Iam in altera philosophiae parte. **Quam ob rem tandem, inquit, non satisfacit?** Minime id quidem, inquam, alienum, multumque ad ea, quae quaerimus, explicatio tua ista profecerit.

Pugnant Stoici cum Peripateticis. Cur id non ita fit? Ergo id est convenienter naturae vivere, a natura discedere. Haec et tu ita posuisti, et verba vestra sunt.